

## POSTANOWIENIE

19 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczak

na posiedzeniu niejawnym 19 czerwca 2026 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa B.K.

przeciwko Gminie P.

o zapłatę,

na skutek skarg kasacyjnych B.K. i Gminy P.

od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z 11 czerwca 2025 r., I ACa 83/22,

- 1. odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej powoda;**
- 2. przyjmuje do rozpoznania skargę kasacyjną pozwanej.**

## UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w

zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (przyczyn kasacyjnych).

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód B.K. powołał się na istotne zagadnienie prawne wyrażające się w pytaniu, czy wskazane w pozwie szczegółowe wyliczenia co do poszczególnych prac ograniczają sąd przy zasądzeniu wynagrodzenia, jeśli opinia biegłego wykazuje wyższe należności, mieszczące się w dochodzonej kwocie głównej.

Powołanie się na istotne zagadnienie prawne (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.) wymaga sformułowania problemu prawnego i uzasadnienia, że ma on precedensowy (nowy) charakter lub znaczenie dla rozwoju prawa. Problem ten powinien odnosić się do konkretnych przepisów prawa i zostać ujęty w sposób abstrakcyjny, a zarazem wiązać się z rozpoznawaną sprawą i rzutować na jej rozstrzygnięcie; konieczne jest przy tym wskazanie argumentów, które prowadzą do jego rozbieżnych ocen (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 10 kwietnia 2014 r., IV CSK 623/13, z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14).

Wątpliwość przedstawiona we wniosku nie spełniała wskazanych wymagań, ponieważ jej rozstrzygnięcie nie mogło wpływać na wynik postępowania kasacyjnego. Przedstawione zagadnienie odnosiło się do wykładni art. 321 § 1 k.p.c., statuującego zasadę związania sądu żądaniem, którego wykładnikiem są również – zgodnie z art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c. – fakty, na których zostało ono oparte. Tymczasem żaden z powołanych przepisów, w szczególności art. 321 § 1 k.p.c., nie został objęty podstawami kasacyjnymi.

Zgodnie z art. 398<sup>13</sup> § 1 k.p.c., z zastrzeżeniem nieważności postępowania, Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach jej podstaw. Oznacza to, że o kierunku i zakresie kontroli kasacyjnej decyduje strona skarżąca, co stanowi refleks zasady dyspozycyjności i koresponduje z podwyższonym stopniem

profesjonalizacji postępowania kasacyjnego. *In casu* pominięcie w podstawach kasacyjnych art. 321 § 1 k.p.c. oznaczało tym samym, że ocena prawidłowości stanowiska, według którego granice żądania pozwu miałyby pozostać zdeterminowane nie tylko kwotą główną, lecz także wskazywanymi przez powoda pozycjami kosztowymi, lokowała się poza kognicją Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym.

Na marginesie tylko należało zwrócić uwagę, że wywody wniosku wskazujące na niezasadne ograniczenie należnego powodowi wynagrodzenia odnosiły się do stanowiska Sądu pierwszej instancji, podczas gdy skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia wyroku sądu drugiej instancji. Podłożem rozważań mających uzasadniać przyczynę kasacyjną powinny być więc wywody prawne sądu drugiej instancji; odwołanie się do zapatrywań wyrażonych w toku postępowania pierwszoinstancyjnego może mieć tylko uzupełniający charakter i jest celowe wówczas, gdy konieczność ta wynika z charakteru konkretnej przyczyny kasacyjnej lub dążenia do jej bardziej precyzyjnego przedstawienia Sądowi Najwyższemu.

Z tych względów, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 i 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

Paweł Grzegorzcyk

(K.G.)

[SOP]